

בש"פ 8039/17 - פהד הייזל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8039/17

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

המבקש: פהד הייזל

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר

בשם המבקש: עו"ד מירי שיין-אלטמן

החלטה

1. מונחת בפני בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (עמ"ת 56290-08-17, כבוד השופטת נ' בכור), בגדרה נדחה ערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (מ"ת 4511-06-17, כבוד השופטת מ' כהן), שדחה את בקשת המבקש לעיון חוזר בתנאי שחרורו ממעצר בית לצורך יציאה לריצוי עבודות שירות שהוטלו עליו בתיק אחר.

2. הרקע הרלוונטי הינו כי על המבקש נגזר עונש מאסר של שישה חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות בתיק אחר בו הורשע בביצוע עבירות של הסעת שב"חים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, נהיגה ללא רשיון נהיגה ונהיגה ללא ביטוח. בתיק הנידון הוגש נגד המבקש כתב אישום בגין נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא ביטוח. זאת, מכוח שלושה

עמוד 1

פסקי דין שונים שבהם הוא נפסל מלנהוג. בית משפט השלום קבע כי ישנן ראיות לכאורה ועילת מעצר וכן ציין כי המבקש צבר לחובתו 21 הרשעות קודמות. על כן, הוא הורה על מעצר המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, ובהמשך הוא שוחרר למעצר בית מלא. לדברי המבקש, לאחר ששוחרר למעצר בית, נציג מהממונה לעבודות השירות בדרום יצר עמו קשר וביקש ממנו לשוב לאלתר לביצוע עבודות השירות שאותן החל לבצע בתאריך 20.3.2017. המבקש הספיק לרצות כמחצית מן התקופה שהוטלה עליו עד שנעצר בתיק זה למשך כחודש וחצי וכעת, כאמור, הוא שוחרר למעצר בית. לנוכח זאת, המבקש הגיש לבית משפט השלום בקשה לעיון חוזר בהחלטה לשחררו למעצר בית מלא ולאפשר לו לבצע את עבודות השירות שהוטלו עליו.

ערכאות קמא, כאמור, לא מצאו מקום להיענות לבקשה לעיון חוזר. בבקשה בפניי המבקש שב וטוען כי יש מקום לאפשר עיון חוזר בהחלטה לנוכח עמדת הממונה לפיה המבקש מתבקש לשוב לביצוע עבודות שירות לאלתר.

3. לא מצאתי לנכון להתערב בהחלטת בית משפט קמא. ביסוד ההכרעה עומדת המסקנה כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המבקש, וכי נשקפת ממנו מסוכנות בדרגה כזו שאינה מתיישבת עם ביטול התנאי של מעצר בית. העבירה של נהיגה בזמן פסילה כשלעצמה מלמדת על נכונות להפר הוראות בית משפט. במקרנו, האיסור לנהוג נגזר בשלושה תיקים שונים, לאחר שהמבקש הורשע בעבר בעבירה של נהיגה בזמן פסילה. לנוכח כל אלה, לא מצאתי כי נפלה טעות בקביעה של ערכאות קמא לפיה אין לשחרר את המבקש לביצוע עבודות שירות במשך חמישה ימים מדי שבוע, בין השעות 7:00-17:00 מדי יום.

לכך יש להוסיף קיומם של חוסרים פרוצדוראליים בנסיבות העניין, בדגש על היעדר עילה לעיון חוזר בהחלטת בית משפט השלום בהתאם לתנאים המפורטים בסעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996. אף אם לצורך בקשה זו אקבל את עמדת המבקש כי אכן קיימות נסיבות חדשות, הרי שבמכלול - בהינתן הביצוע לכאורה של העבירה וטבעה, בעודו מרצה עבודות שירות בתיק אחר - הנסיבות מחזקות את מסקנת בית משפט קמא, כפי שאכן ציין.

4. לנוכח האמור, לא מצאתי מקום להעניק רשות ערר במקרה זה. הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ז בחשוון התשע"ח (6.11.2017).

ש ו פ ט